

შეკლი სირაბი

პანდემიის ტრაგედიამ ხელახლა გაგვასხენა და გაგვაცნობიერებინა, თუ როგორ კვდება გია აგლაძე ოთარ იოსელიანის ფილმში „იყო შაშვი მეგალობელი“. მის გასასრესად მომართული მანქანის პირის მდგარი, ის ახერხებს, ზურგი აქციის მოსალოდნელ სიკვდილს და უცნობი ქალის ლაციოით გაერთოს. და ჩვენ მასში ამოვიცნობთ იმ ადამიანებს, რომელმაც პანდემიის ტრაგედიის ეგ ზისტერციური სახე – მეგრენტო მორი – კატეგორიულად უარყვეს და მის ნინაშე ზურგმექცევით დადგნენ.

აგივალენტური ლურს- მანი – ემადებათა ჯავი

ოთარ იოსელიანის ფილმის „იყო შაშვი მეგალობელი“ თემა შემომების ცხოვრებას, მის ძეგია. ამის დასტურად ფილმის ბოლო კადრებში მუსიკის გმირის მაგიდაზე უქმად დადებული ოთხაზიანი სანოტო ფურცლის ანაზღაური გაერთება ტროტუაზე, როგორც მინიშნება და შეხსენება, რომ მასზე არაფერი დაიწერა. გია აგლაძის აბსურდული სიკვდილით აღსრულდა მიგვახვედრებს და გაგვაცნობიერებინებს, რომ ქართველი რეჟისორი იზიარებს უან-პოლ სარტრის მოსაზრებას: „...ადამიანი არაფერს ნარმოდგენს, გარდა საკუთარი ცხოვრებას“.

სიზუსტისადმი სწრაფვამ ოთარ იოსელიანის ათქმევინა: „კინოკამერას ადამიანების სულიერ სამყაროში შელევა არ შეუძლია“. თუმცა სწრაფ ამ სიზუსტემ აპონინა თავისი მუშაობის მეთოდი: არასოდეს მიენდოს საკუთარ ნარმოსახვას, ან რამე იდეას. და თავისი სიზუსტის კრიტიკუმად – სანყის წერტილად – აიღოს პერსონაჟის ხასიათი, რომელსაც კონკრეტულ გარემოში ჩააგდებს და ის თავად, მოქმედებათა თანმიმდევრობით „დაწერს“ ფილმის ზუსტ „ტექსტს“. ასე ხდება ამ შემთხვევაშიც. შენელებულ კადრში, მესაათის სახელოსნოს კედელზე ლურსმანის ჩვენებით, ოთქოს რეჟისორი კი არა, არამედ თავად მთავარ გმრი, თავად ან გარდაცელი გია აგლაძე განვითარებას თავისი სიცოცხლის ველს: ეს ერთადერთი ლურსმანი კედელზე ხომ მისი ცხოვრების ქმედებათა ჯამია, რაც, ერთი შეხედვით, ქუდის (ყოვლად უმნიშვნელო საგნის) ჩამოსაკიდა თუ გამოდგება. თუმცა ავტორის ორაზროვნება სახეზეა – ლურსმანზე ხომ ჩვენ ლირსების სიმბოლო – ქუდი აღმოჩნდება.

შემოქმედი პრემის მახასიათებლით ანუ ეს ვარ არავინ

საგანგაში ის არის, რომ ფილმში „იყო შაშვი მეგალობელი“ გია აგლაძე, შემოქმედ-მუსიკის, ბრძოს ნიშნითა დანდასმული. ბრძოსთვის დამახასიათებელი თვისებებიდან მისთვის ნიშნულია 1. გულმავინუობა, ანუ მეხსიერების არქონა; 2. უაზრო ცნობისმოყვარეობა და, რაც მთავარია, 3. პანიკური შიში, დარჩეს მარტო – დარჩეს საკუთარი თავისი ნინაშე და ასე შეიცონის თავისი თავი და სულიერად დაიბადოს. ერთი შეხედვით, მისი ლიმილი გენიოსის დანძლულ ლიმილს მიაგავს, მაგრამ სინამდვილეში, ამ მორცვი ლიმილის იქით მისი სულის სიცარიელე გამოსტვივის, რადგან ის გენიოსის იმიტირებით თავის თავს ემალება და ამ სხვაში ის იქცა არარად. მას საკუთარი სულის სიცარიელე აძრნულებს და, ამიტომაც, პანიკური შიშით შეყყრიბილი, მთელი ფილმის განმავლობაში რჩის. სიკვდილის შიშია მისი ნარმმართველი და ყოველ ნამს, როგორ ის ვითომცდა უაზრო ცნობისმოყვარეობითა და მიამიტი სახით დგება ვილაცის ნინაშე – იქნება ეს გეოდეზისტი, მესაათე, ქირურგი, თუ ოპერატორი, ის ემალება მხოლოდ და მხოლოდ სიკვდილის შიში.

გან არ იცის, ვინ არის და ამის გამო მისი ყოველი ქმედება მექანიკურია, ხოლო ყოველი მისი ურთიერთობა ადამიანთან დროებით მიჯაჭვულობას გამოსახავს. მის მიერ თავისუფალი კაცის იმიტირებაც კი, გარეგნული დაუდევრობა თუ დაგვიანება – კერ მალაცა, რომ ეს ის ადამიანია, რომელიც ხაუანგშია გაპმული.

საგნად ქცევა

თუ გია აგლაძის დუნე საქციელს დავაკვირდებით, ის გარემოებათა ხელში სათა-მაში ხდება, ანუ იმ საგნად გარდაისახება, რომელსაც ყველა თავისი მცირე, წუთიერი საჭიროებისათვის იყენებს, რადგან ის თავად სთავაზობს მათ თავის თავს – მას მზაობა აქვს, იყს საგანი.

ყველაფერი მისი გულის ზედაპირს ასხლტება, რადგან ის ყოველად უგრძნობელია და გულგრილი ყველაფერის მიმართ. ამიტომაც გია აგლაძე ისე უახლოვდება და შორდება ადამიანს, თუ საგანს (მისთვის არ-სებითი განსხვავება მათ შორის არც არსებობს), რომ მხოლოდ მაშინ ახსოებს ის, როგორ უყურებს და მყისვე ავინყდება. კანონზომიერია, რომ ის დაურიცხობად არღვევს ქართული სუფრისი ტრადიციის უმთავრეს პირობას – სუფრაზე ერთად მსხდომნი უდიდესი პა-ტივისცემით, მონიშნებითა და სიყვარულით არინ გაერთიანებული. მას კი, როგორ ურთი სუფრიდან მეორეზე გაიხმობენ, მყის ავინყდება, რომ პირველ სუფრაზე იყო მინვეული

იმეორებს: მე ფრო არ მყოფნის; ბევრი საქმე მაქვს. ეს ფრაზები კიდევ ერთხელ ცხად-ყოფს მის სხვადყოფნას. ის საერთოდ არ იცნობს საკუთარ თავს და, ცხადია, მის მიერ საკუთარი თავის შეფასება არადევევატურია. მისი მთავარი მახასიათებელი მარტომის შეუძლებლობაა. ამიტომაც მან ვიღაც სხვა

რებად უნდა მივიჩინოთ მო-ზრუ შეკულებული ტელესკოპის რაკურსის შეცვლა თავისი სახლის, დედისა და მეზობელების, ანუ თა-ვის ყოფიერების მიმართულებით მიტუნუბა და მათი „შესნავლის მცდელობა“, რომლის დროსაც, ერთი კინოკრიტიკოსის აზრით, „სამეცნიერო ინსტრუმენტი კლასიკური მენ-ტალობის სიმბოლოდ იქცევა.“ გასაგებია, რომ ამიტო რეისისრი ალბერ კამიუს ცნობილი მოსაზრების პერიოდის აზდენის, რომლის თანახმადაც, ყველა მეცნიერულ აღმოჩენას თუ ფილოსოფიურ პრობლე-მაზე მაღლ დგას ადამიანის ერთადერთი და მინშენებულოვანი ლიტებულება – საკუთარი თავის ძიება. და ეს აღმოჩენა გვაიძულებს, ხელახლა გავიზროთ მთავარი გმირის ქმე-დებათა ჯამი – ლურსმნის ამბივალენტუ-რი მნიშვნელობა – ყველად უმნიშვნელო საგნიდან ჩვენ ლირსების სიმბოლომდე. და აღმოჩენება, რომ ფილმი ბევრად როტული და მრავალპლანიანია, ვადრე აქამდე გვეგონა; აღბერ კამიუს თანახმად, ადამიანის ლირსება პასუხის გაცემა ფრაზაზე:

„ლირს თუ არა ცხოვრება იმად, რომ იცხოვრო, ანუ პრობლემა თვითმკვლელის შესახებ“. ფილმის ორ პროლოგში იხაზება ორი მოურიგებელი სამყარო, პარმონიული – როგორც გმირი ბუნების ნიაღმი განმარტოებით ზის და ამ დროს ჩაესმის თავისი შინაგანი, მარადიული ხმა (ბახის მუსიკით გაუდე-რებული, რასაც აერმპანირებას უკეთებს მისი ალტერ ეგოს – შაშვის თავდაცნებული გალობა). მაგრამ კადრი მოულოდნელად იცვლება, როგორც ნამიერი მოჩენება და უმაღ გავინყდება. თუმცა ამას ენაცვლება მთის ჩანჩქერის სილამაზე, როგორც სიცოცხლის აურნებავი სიხარული და შე-საძლებელობა. მაგრამ კადრი ისევ მკეთრად იცვლება და მეორე სამყაროში ვეკულევით – ეს მანქანის სულიმენების სულიმენების უნცველი წარმატები ნაკადია, რომელიც ერთგარება თუ ინტერპრეტაცია გია აგლაძის, ამ დიდი ტალანტით და ჯავილდოებული შემოქმედის აბსურდული ყოფის რიტმისა. მას ხომ ყო-ვლად უმნიშვნელო ადგილი აქვს სამყაროს ამ მოდელში, რომელსაც განასხიერება მაგირების ნიაღმი ჩაინირება. მაგრამ მუსიკა ასე არიგებს: „ჭკუით! ჭკუით! თავს სინაული სკობია, ბოლო უამ დანანებასა!“

და დილამდე უაზროდ, ინერციით შემორჩება ამ უკანასენელს. ძალიან მნიშვნელოვანია, რასაც საყვედურის კილოთი ეუბნება პირველი სუფრიდიან ერთ-ერთი პერსონაჟი: „შენ ჩვენ გული გვათკუნებინე!“

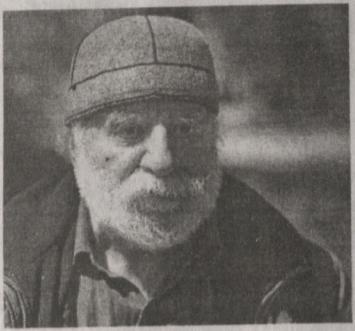
გია აგლაძე წესით გულშემრული უნდა დარწენილობით, მაგრამ მას, თავისი უგრძნობლობის ნუალობით, მყის ავინყდება ეს სიტყვები, და იმ ვილაცას შეპყურებს დარბაზში, რომელიც პიანინიზე უკრავს. ამის მიზეზი გმირის არსებითი სენა, რაც თანამედროვე გაუცხოებული, აბსურდული სამყაროს და-ვადება – ეს არის უსიყვარულობა, უფრო ზუსტად კი გულგამოცარიელება. ამიტომაც მას მეხსიერება არ გააჩნია, ის მეხსიერება, რომელიც გულის თვისებაა. ის ერთი საგნიდან მეორე საგანზე ისე გადადის, რომ პაუზა არ გააჩნია და, როგორც მ. პ. პაიტეგერი იტყვით და იმიტება: „ჭკუით! ჭკუით! თავს სინაული სკობია, ბოლო უამ დანანებასა!“

სათაური – ვარდიქტი

„იყო შაშვი მგალობელი“ – მეაცრი განაჩინია, ცივი ირონიით რომ ნარმოითქმის, რაც ასე ხაზგასმულია სათაურში, რომელ-საც რეჟისორი ქართულ პალეზონის დაერთობა: არის კი სახეობის გამოქმედებული შემოქმედის აბსურდული ყოფის რიტმისა. მას ხომ ყო-ვლად უმნიშვნელო ადგილი აქვს სამყაროს ამ მოდელში, რომელსაც განასხიერება მაგირების მუსიკა – აერმპანირებული შაშვის გალობით, ან მთის კაბდე-დან ჩანჩქერის სილამაზე და სიცოცხლის დააჭი ძალა, მეორე მხრივ კი ქალაქის სულისგამომფიტებული, უსაგნო აურნაულში ჩაფლული აბსუ

გურამ კეტრიქაშვილი

თემატიკა უძლვის ჩემს მეუღლეს ალა პეტრიაშვილს

გოგოს ერქვა ამალია,
ჩვენ ვეძახდით ალვისტანას
და ვიცოდით, ცისქვეშეთში
სხვას ვერ ვნახავთ ამისთანას.
სულ ველოდით, რომ როდესმე
ქარბორბალა მოვა ლურჯი
და იმითი გაფრინდება
ალვისტანა ცაში, ურჩი.
დაახ, წესებს რომ არ იცავს
და არაფრად აგდებს ჭირსა,
სულ იცინის, თანაც ამბობს,
ეს ცხოვრება ამად ღირსა.
ახლაც კარგად გაიცინა,
ლურჯ ტრიალას ჩაეხუტა
და აიჭრა სწრაფად ცაში,
კოხტა, ნაზი და ციბრუტა.
და ჩვენს თვალინი უცებ გაქრა,
ვით ზღაპრული ლურჯი ვარდი,
ელავს მისი ღიმილები
და მტანჯველი ზეცის დარდი.

გია ხოდერია

ეგზ თაჯ, ხაზოუისხე

მომიახლოვდა სამოცი
შეკვითლებული სამოსით,
მადლობა, წლებო, ამდენსანს
გულიდან რომ არ ამომსვით.
არ დამამსგახვეთ მდუმარეს,
ხვიმირას – სიმინდგამოცლილს,
ხანდახან ფევილსაც მაძლევდით –
გაუცრელსა თუ გამოცრილს.
აქა-იქ თითქოს ვემსგავსე –
მგზავრს გონიერს და გამოცდილს,
თუმც იშვიათად ხელსავსეს,
მავანს ძევლმანებგამოცვლილს.
ერთ ქუჩას ველარ გაცილდა
ჩემგან ნასული ყვავილი,
რამდენჯერ სითბო გაცივდა
ან გული გახდა ყამირი.
ახლაც ყმასავით დამყურებს
დრო-უამის ზღვა – ოკანე,
მაგრამ სხვა ვინ დამაპურებს
უსახურს და მოყიალეს.
მიკირს, წლებო, რომ გიცანით,
რომ კვლავ მიგზავნით საჩუქარს,
რომ არ ჩანს ოთხი ფიცარი,
არ მაყრით მინას საჩუქარს.
რომ მომადექით რიონში,
რიონში გიცანით რიონში?

ალვისტანავ, სანატრელო,
ან რად მოხველ, ან რად ნახველ,
დაგვიტოვე მოსაწყენი
არსებობა ნაღველ... ნაღველ!..

ჰეპტრიან ხაზოუისხი ამბაზი

რომ გადაწყვიტა პეპელამ
სიმძიმების ანევა,
ხალხმა თქვა: გაურევია,
ძნელია მაგის დაწევა.
სად პეპელა და სად შტანგა,
რას სჩადი ფართატელაო,
ვინც ჭკვიანია ამქვეყნად,
ნუ გადარიე ყველაო.
ჯიუტი იყო პეპელა,
იმდენს ეომა რეინასა,
ყველა დაჯაბნა შტანგისტი
ახლანდელიც და ნინაცა.
კუნთების გროვად ქცეული,
პრიზებს იღებდა პეპელა,
ამბობდა: მე ვარ, როცა ვარ
და შემომევლოს მე ყველა.
ფრთები დასცივდა, არ ნაღვლობს
ფერებს დაკარგულს ნაზებსა,
რად უნდა, რა თავში იხლის,
ურგებსა, თუნდ ლამაზებსა?
და ერთხელ, როცა ვიღაცამ
უხსენა ნაზი წარსული,
ვერც გაიხსენა, თუმცა დრო
დიდი არ იყო გასული.
უთხა: ბოდიში, ძვირფასო,
რაღაც გეშლებათ, მგონია,
მე არც ფართატა ვყოფილვარ,
არც ნაზი ფრთები მქონია.

მინდა, რომ კვლავ გამითენდეს,
კვლავ მანვიმოს და მათოვოს,
სანამ სიკვდილი მიხელთებს,
არ თქვან, დადის და მათხოვორობს.
თქვენ ჩემი ტკივილები ხართ,
ზოგი ისეთი საამო,
ჩამავალ მზეზე რომ თბება
შეყვარებულთა საღამო.
გამოანათებს ორლობე
და მთვარე, ღამის მქოლავი,
ჩემთან მაშინაც მორბოდნენ
ცხენები, ციდან მქოლავი,
ნაპერნკლებს ჟყრილნენ ნიადაგ
გულის კვესი და აბედი,
ვიფიქრე, კიბეს მივადგამ,
მეგონა, მთებზე ავედი.
ასე რომ, მოდით რიონად,
სისხლმა დამინყო თაქთაში,
თითქოს ვარ ბიჭი ჩიორა,
მცელეავი დედის კალთაში.
მადლობა, წლებო, რომ მოდით,
სამოცის დამტევ რონოდით,
ამ ჩავითლებულ სამოსით
გულიდან რომ არ ამომსვით!

გრიგორი

ღია მოჩანს ფანჯარა,
ფანჯარაში – შროშანი,
ნლებმა გამომაჯვავრა,
და ის ნლები შორს არი.
ფანჯარაში ბავშვი ჩანს,
გულს არ უნევს შოშმანი,
შროშანივით, ის სკვინჩა
ამხელს, ვისი შნოს არი.
მივალ, ისიც
მომყვება,
გაბმული ვარ ორშარად,
ერთგულ ნითელლოყება
ბერმუხად და შროშანად.
წლებო, თქვენ რად გადარდებთ,
რომ არ ჭკვია შროშანი,

***

უძლვის სპარტაკ ქობულიძის

მოვიყუდე ტუჩჩე ყანიი,
ღიონისა ვსვამ ხვანეჭარასა.
ტკილსა, გრილსა, გემრიელსა,
მჭვირვალეს და ანკარასა.
თანაც ქართულ ცას შევყურებ,
ღმერთს მეტს შევთხოვ, აბა რასა?

***

უძლვის გოგი ჩაგელიშვილს

ნიკალამა თქვა, პარიზში
ჩემი ძმობილი არისო
და ისიც მომლოდინეა
თავისი მეგობარისო.

მე მელოდება ვან გოგი,
ერთად დავამხობთ ქაჯებსა,
ყველას ქვესკნელში ჩავდენით,
მძიმეს ჩავაცმევთ ძაძებსა.

მერე კი ერთად დავხატავთ
მთავარ ნახატსა ცისასა,
მზის სხივის გამარჯვებასა
და შუბოსან ყმისასა.

ქვეყნად გამეფდეს სიკეთე,
ესაა ჩვენი მიზანი,
ჩვენი მთრთოლარე გულების
და ჩვენის პალიტრისანი.

რითმები

მატარებელზე დამაგვიანდა,
ახლა უმიზნოდ ვდგავარ ბაქანზე,
ვხედავ, რომ აქ კუ მოფორთხებულა
და მეც ფიქრს ვიწყებ ამ კუს ბაკანზე.
შეიფილება ხეები
ზამთრის პირველი ფილებითა,

ხელთ მაქვს თქვენი სადავე,
დასასრული შორს არი.

ერთეული - ჰასები

მეკითხებიან, – როგორ ბრძანდები?
გაზაფხულია, არ ჩანს მერცხალი.
რიონი, როდის ამომძლავრდები,
არ მოდის წვიმა, ქვეყნის მრეცხავი.

დღო, მოშლიგინე, ნახირს მოდენის,
ცა მონენდილი არის, ვერც არის,
კაცები გაჩნდნენ ახალ მოდელის,
ქალები მოკვდა ქალის მერცხალი.

მეკითხებიან, – როგორ ბრძანდები?
ბრძანება მოაქვთ ახალ ბატონებს.
ჩემი ყველი დილა ძმარდება,
ჭიაყელასაც არვინ მატოლებს.

და ამიტომაც ვგავარ კატორლელს,
არ ვარ ფინია – ძალად მყეფარე,
შემორჩენილი სისხლი მატოებს,
რომ ჩრდილს მონისას ვერ შევეფარე.

მეკითხებიან, – როგორ ბრძანდები?
გადაიკარგა სადლაც მერცხალი,
რიონი, როდის ამომძლავრდები,
მოგვეცი წვიმა ქვეყნის მრეცხავი.

სოფელს წუთიერ ავედევნე,
მეხრედ ვიღვიძებ და მეხრედ ვწვები,
უფალო, მითხარ, გეხვეწები,
რატომ მეფობენ ბეხლენები!

ფეხი უნებლიერ რომც წამიცდეს,
უფრო მე მშოლტავ და მევე მწყრები.
უფალო, მითხარ, გეხვეწები,
რატომ აგიშვია ბეხლენები!

მეხმებს მიაქვთ ეს ქვეყანა,
ჩემზე მეტად ფასობს მეხმეს წვერი.

ასე მეც შეფიფქული ვარ
დარდინათა ფიქრითა.

კაკლის ქვეშ არის გრილობა

კაკლების ჩამოყრილობა

წოლა, არაფრის კეთება

და ხელგულდაკრეფილობა.

ლალი ვარ, დავქრი კალოზე

ლალით ნაჭედი კევრითა

სავსე მაქვს გული ალალი

სიმღერით ბევრზე ბევრითა.

სიცილში, დროსტარებაში

შემოგვეპარა ჭაობი,

ჭაობს შემოჰყვა მთქნარება

და კანკალ-ჭოჭმანაობი.

ლხენათა გამოსაჭედად

ეს ჩემი გული ვაგრდემლე

ცრემლი არ მეყო ქვეყნისთვის.

და დიდი ზღვები ვაცრემლე.

ერთი თვეა, ჩვენი ციდან

არა წყდება ყვავილოცვენა.

შეეშალათ ანგელოზებს?

თუ კარგები გავხდით ჩვენა?

ეს განა მართლა ნაძვა?

ნაძვის ხალათი აცვია.

თავს რადა მალავს, არ ვიცი,

კარგი ვინმეა – ქაცვია.

ამ საყვარელ, ჩურჩუტ ღრუბლებს,

რად ეძახით ჩერჩეტებსა?

ან ამ მაგარ ათიანებს?

რად ეძახით თერთმეტებსა?

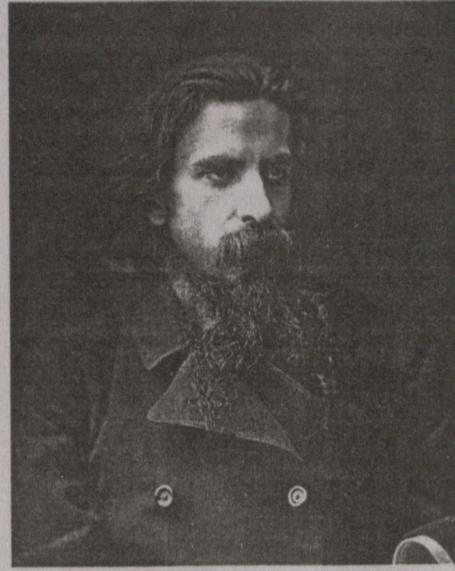
დირიუბალი მსახიობობს,

მე ვარ შავი ღრუბელით,

გავწვიმდები, დაგასველებთ,</

34240000 სოცონივი

ქრისტიანობას და ეპრაცელობას აქვთ საერთო თეოკრატიული ამოცანა, — სამართლიანი საზოგადოების შექმნა, რამდენადც ყოველგვარი სომართლის წყარო ღმერთში სუფექს, სამართლიანი საზოგადოებაც ღმერთიაცობრივი საზოგადოებაა. აյ ყველა ადამიანი წებაყოფლობით ემორჩილება ღმერთს, ერთსულოვანნი არინ ერთმანეთის მიმართ და სარგებლობენ სრული ზემოქმედების უფლებით მატერიალურ ბუნებაზე. ეპრაცელი გაგდით, ასეთი იდეალური საზოგადოება უნდა შექმნას ეპრაცელ ერში (მესის შეუფება), ქრისტიანული აზრით კი ასეთი საზოგადოების ჩამოყალიბებისთვის კველა ერთა მონოდებული. ეს ქრისტიანული უნივერსალიზმი ისე არ უნდა გავიგოთ, თითქოს მსოფლიო თეოკრატიისათვის ერგი რაღაც უმნიშვნელო მასალას წარმოადგენდნენ. ყველა ერთ თანასწორია მხოლოდ სასარგების

კანონის წინაშე ისე, როგორც, მაგალითად, სახელმწიფოში ყველა მოქალაქეა თაბასწორი ქვეყნის ანონის წინაშე. რაა სრულიადაც არ ისარგებლობს და ურთიერთშეთანხმებულ განვითარებას.

ახლა, თუ დაცავილდეთ იუდეურ (ძველი აღმისაშე) თეოკრატიას, ადვილად და-
ვინახავთ, რომ, თუმცა ის აღჭურვილი იყო

კურთხევის (აარობის დროიდან) უფლებით
ო სამითლ ძალათობით (საჭირო-სალის

რომ გავიღოთ ცნობილი ერის თეოკრატიული მდგომარეობა, აუცილებელია, უფრო ახლოდან განვსაზღვროთ თეოკრატიის შინაარსი.

ხელისუფლების ფესვები ფეხს ვერ მოიკიდება და ისრაელში და ნარიტუალებელი არსებობის მხოლოდ გაახსინებდა სახალხო უძღვეურებებს.

სახელმწიფო ხელისუფლების სისუსტე დამ-

ვიდრე ღმერთი არ გაცხადდება ყოველ სულიერში, ვიდრე ყოველი სულიერი არ იქცევა უფლის სამკედლოდ, ადამიანის უფლისმიერი მართვა მანამდე ითხოვს საკუთარი ღვეველი აღმოჩნდა ებრაელების პოლიტიკურ არსებობისათვის. პონტიფიკური საწყისის არა საკმარისად განვითარებამაც ნაკლები ზიანროდი მიაყენა ებრაელთა რელიგიურ ცხოვე

**ეგრაელი და პროცესუალი თეორეტიკის
- რესერტი, პოლიტიკი და ისრაელი**

რებასა, ერთო რომელიმე საგვარეულოსთვის დაკისრებულ და ქურემთა კასტის ფორმალური ვალდებულებებით შემოსაზღვრულ დათისმასა-სურებას ერზე ცხოველმყოფელი რელიგიური ზემოქმედების მოხდენა არ შეეძლო: უარყოფითი თვისებების გამო მას უფრო ხელშეწყობა ეხერხებოდა რედდეველთა ფარისევლურ-თალ-მუდური კრისტალიზაციისათვის, რომელიც საკუთარ არსები, მართალია, ინარჩუნებდა ჭეშმარიტების მარცვალს, მაგრამ ჩაკეტილი იყო მეტისმეტად ტლანერი და გაუტეშვირვალი იდუმალი ნატურით. თუმცა ეს კრისტალიზაცია სრულად მხოლოდ მაპინ განხორციელდა როდესაც სამეფოს უკანასკენი აჩრდილობა გაქარა და მის კვალდაკვალ დათისმასაზურების რიტუალიც დასრულდა მეორე ტაძრის დანგრევით, ნინასნარმეტყველების აღმაფრუნა კასაბოლოოდ გარდაიქმნა (გარდაისახა) გონებრივ და კირკიტა მასნავლებლობად (რაბინიზ მად), რომელმაც მთელი სული მამათ ანდერძი აღსრულებაში ჩადა: ისეთი გულმოდგინებით და დაბევერითებით შემოავლო კანონს გარშემო გალავანი, რომ მალე მიეკიდეთ ნამდვილი ლაბირინტი, სადაც თავად ებრაელებსაც უჭირდათ ჭეშმარიტი სიცოცხლის გზის მიგნება.

ჩვენი აზრით, ეპრაული თეოკრატიის ხედ
რი, ყოვლის უწინარესს, ნარმოგვიდგება ჰქუ
ის სასწავლ შედეგად, რომლის თანახმად –
უდიდესი სკეთის მუხედავად, დმრთისაგა
ნყალიბად რომ მიღილ ეპრაელმა ხალხმა სა
კუთარ წინასარმეტყველთა გზით – მხოლოდ
წინასარმეტყველურ მსახურებას არ ძალედ
ვა, შეეცი, ერთი მხრივ, ძლიერი და ერთან
სახელმწიფოებრივა ძალაუფლების და, მეორ
მხრივ, ავტორიტეტული და ენერგიული ღოთის
მსახურების ნაკლებობა. პირველის უქონლობა
ეპრაელებს დაკარგვინა დამრმაყიდვლობა
ხოლო მეორის ნაკლებობამ შეაჩერა მისი რე
ლიგიური განვითარება.

ქრისტიანობა მოგვევლინა უფლეური თეოკრატიის გაფართოებად და ხორცესხმად არა მარტო იმით, რომ მიიზიდა ახალი ნაციონალური ელემენტები, არამედ და უფრო მეტად იმითაც, რომ განადიდა (აღამაღლა) და გაძლიერა თავად თეოკრატიის წარმომშობი საწილება. უწინარესად, მან ქვეყნის რებას უბოძა ჭრიმარიტი სინმინდე პირდაპირ ლეთიური უფლებით, რომელიც სრულია დამოუკიდებელი იყო ყოველგვარ ადამიანური მსახურებათა და დადგინდებათაგან. ჩვენ ვაცით, რომ იუდეველობაში ლეთისმსახურება თავდაპირველად დადგინდა ადამიანის, ლეთი ეპრივი წინასწარმეტყველის, მოსეს მეოთხებით მაშასადამე, იუდეური ლეთისმსახურება გვნეტიკურად იყო დაქვემდებარებული სხვა წინასწარმეტყველურ მსახურებაზე, რომელიც მარტო ეპრაელობაში იყოფებოდა პირდაპირ კავშირში ღმერთთან. ქრისტიანობაში, პირებით, თავდაპირველი მსახურება იყსა ქრისტელი ლეთიური სახით განსახერდა, უშუალოდ მის გან მიიღეს მოციქულებმა და მერე ხელდასხმის გზით გადასცეს თავიანთ მემკვიდრეობურთხევის საიდუმლო ნიჭი. კერძოდ, ქრისტელი იყო და ჩეჩება ერთადერთ ჭრიმარიტი პირველი მდვდელმსახურად; მაგრამ, ვიდრე ხილული ელექსი არსებობს დედამინაზე, აუცილებლობის ქრისტეს კურთხევის ხილულ მატარებელთა არსებობაც, რომელიც აკურთხებენ და მომ მობენ არა საკუთრივ თავისი ან, რომელი გნებავთ, სხვა ადამიანის სახელით, არამედ მხოლოდ, როგორც ქრისტეს მოადგილებრივის ძალითა და მადლით. დრომ დაადასტუროს ფაქტი, რომ არსებული საკუთრები იერუსელი მემკვიდრეობისმინის პირდაპირი და უწყვეტი მიზნით კავშირშია ქრისტესთან ყოველგვარ კავშირი და მინიჭებული არის.

လန်ဆောင်ရွက်ခြစ်ချော်ဝါပဲ ဒုက္ခမှုပြုပွဲ၊
လန်ဆောင်ရွက်ခြစ်ချော်ဝါပဲ မီးပါ ဇူတ်ဖျော်ရှင် နာရမ်ဝမ်းသွေ့
ပိုက် အမ ြေတွေ့ဝါပဲ ဦးလျှော် ဂာဓားသွေ့ဖျော်ပါသဲ အ
ဤလျေားပါ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ
လန်ဆောင်ရွက်ခြစ်ချော်ဝါပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ ဒုက္ခမှုပဲ

ლი და შეზღუდულია ზემოდან. ხალხის მამა და მპრანგებელი ქრისტიანი მეცვე უნდა იყოს ეკლესიის შეილი; ამასთან ერთად, მეფეთ, რომელთაც დროის თვალსაზრისით თავად ქრისტესთან არანაირა ნამდვილი მეცვეიდრეობა არ აკავშირებთ, თავიანთი მირონცხება უნდა მიიღონ ქრისტეს ძალაუფლების პირდაპირი ნარმომადგნელებისაგან, ეკლესიის მამამთავართაგან, რაც აღსრულდება მირონცხების უწმინდესი რიტუალით და სამეცვე გვირგვინის დადგმით. საეკლესიო იერარქიას ეს არ ანიჭებს მპრანგებულ უფლებას სახელმწიფო ობიექტების სფეროში, თუმცა მეცვეს ავალდებულებს, იყოს ეკლესიის თავდადებული შეტანი და უფლის საქმის ერთგული მსახური; ოდენ ამ პირობით ენიჭება მას ქრისტიანი მეცვეს მნიშვნელობა, როგორც ჰქონდარიტი თეოკრატიისაგან ნარმოქმნილ ერთ-ერთ ორგანოს. ის ბიზანტიური იმპერატორობი, რომლებიც სხვებზე აძერად გამოხატავდნენ ქრისტიანი მეცვის ზემოთქმეც იდეას და პრინციპში მისი ერთგულნი რჩებოდნენ, მოუხედავად თავისი ხელისუფლების გამოყენების რამდენადმე შეზღუდულობისა, სიკოცხლეში და სიკვდილის შემდეგაც პატივიდებული და განდიდებული იყვნენ ეკლესიის მიერ. ასეთები იყვნენ კონსტანტინე დიდი, თეოდოსი დიდი, იუსტინიანე. ეს პატივი, რომელიც სამეცვე ინსტიტუტის ამ დიდია ნაკრის მიერ.

ოსმა იბაბა ძმინახელობას, აქედათ აათვირთა
ქრისტიანული სამყალის დიდი უბელურობის
მფარველობისა ერესი - ზოგჯერ თვითი იმპერი
რატიონას მიერ გამოგონებ-ულიც (მონიფელი
ტობა, ხატმებრითულება); აქედათ იშვა მუდმივი
დევნები და მართლმადიდებელი ეპისკოპოსების
გადატენება, მათ ადგილობრზე კი ერტეტიკოსების
და მაამებლების დაწინშენა და კოდვა პევრი სხვა
ბორიგიქმედებანიც ხელმინივეთა მსრიდან.

